

Mo eesti wennad, õed ka,
 Sest võite palju õppida,
 Kuis oli see wirt Kreka mees,
 Kes kuulsaks sai mailma ees.
 Ei, polnd ta palju koolitud,
 Ei saand taft noorelt hoolitud,
 Sest tema, polnud terve pois
 Ja waatke, mis ta pärast wois.
 Ta ise ennast õppetand,
 Misga kõil wigad lõppetand.
 Ja priiske, tark ja terve mees
 Ta pidas kõnet rahwa ees.
 Kas eesti mehed, poisid ka
 Ei woi nii tarkust õppida?
 Kas meil ei ole ilus feel,
 Kus õitseda wõib rahwa meel?
 Wõi, pole meil head raamatud,
 Mis saawad linnas trükkitud.

4. Sokrates. † (surn.) 399 eem. Kr.

Sokrates oli Kreka rahwa mees, sealt maa
 kõige targem kirja tark õppetud meeste seas. Tema
 isa oli nikkerdaja, kes kõil sugusid puu kujusid ja
 nägusid wälja leikas; ja ta ise tegi ka mõni aeg
 seda tööd, mis ta oma isast õppind. Ometi ar-
 mastas ta kõige rohkem lapsi, poisja, noori mehi
 ja pärast ka kõiki inimesi õppetada ja rahwale
 kõnesid pidada.

Et küll Sokrates waest wiisi elas, aga siiski

kassinaste ja puhtaste, ta ei sõõnud head ega kann-
 nud kallist, waid sõi nii sugust rooga, kellest wae-
 semad inimesed elasiwad, käis alati palja jalu, ja
 oli ka sagedaste mõnda korda ööd otja kirjade
 kallal töös. Tema pea asi ja mõtte oli ikka:
 Mida vähem inimene pruugib, seda õnnelikum ta
 on. Ei ihtegist pruulida ega midagi tarwitada,
 on jumalik; mida vähem inimene oma elu üles-
 pidamiseks ära elab, seda enam saab ta jumaliku
 olemise ligemale.

Kui ta jooksmise ehl muu nii suguse teha pae-
 nutamise ja ihu waewamisega, mis Kreka rahwa
 auusad wiisid oliwad, ennast wäsitades higistand,
 ja selle järele ühe karastaja kaewu woi allika juure
 tuli, siis ei joond ta mitte kohe, waid täitis mõnda
 korda wee riista, mis seal juhtus olema, ja kallus
 wee jälle maha, esiteks, et oma terwisele mitte
 kahju teha, ja teiseks, oma tahtmisi ja himusid
 walitseda.

Tema naene, Xantippe (ütle Xiantippe) oli tu-
 jakas paha meeleline ja wäga tülikas naesterahwas.
 Ühel päewal oli ta jälle wäga kuri ja tige, karatfes
 ja taples hästi Sokratesega. Tema aga oli wait
 ja ei pannud seda tähelegi. Kui naese kõra koguni
 suureks läks, nõnda et kannatlik mees ifegi ei woiind
 seda enam wälja landa, kõusis ta wiimaks ülese ja
 läks rahuliste eest ära. Selle üle sai Xantippa weel
 enam wihaseks. Ta wõttis riista ja wiiskas sellega
 wet läbi afna tema peale. „Ma mõtlefin küll,“